

at vi så hurtigt som muligt bør lægge os efter at skabe principiel ligestilling.

Der, hvor der opstår en diskussion mellem os og regeringen, er om selve proceduren. Vi finder, at man med den valgte procedure skaber endnu mere uklarhed om, hvad grundloven egentlig betyder. Der vil jeg da gerne sige til hr. Søren Krarup, at jeg ikke opfatter det som respekt for grundloven at gøre den endnu mere besværlig at forstå, sådan at når man slår op i grundlovens § 2, så betyder grundlovens § 2 ikke, hvad grundlovens § 2 siger. Jeg synes, det er mangel på respekt for grundloven.

Kl. 15.25

Det er, som om det er ligegyldigt, hvad der står i grundloven. Jo mere uklarhed, jo bedre, åbenbart.

Det er rigtigt, at der er mange uklarheder i den nuværende grundlov, også flere, end jeg som nævnt bryder mig om, men det forhold, at der er mange uklarheder og fortolkningsmuligheder i den nuværende grundlov, er jo ikke et godt argument for at indføre endnu flere, og det er det, man gør med den valgte procedure.

Jeg synes, det er dårlig lovgivningsskik at ændre selve tronfølge-loven i stedet for at ændre selve hovedbestemmelsen om dette, som er grundlovens § 2. Det er god lovgivningsskik, at man tilstræber, at loven udsiger, hvad den egentlig mener, og ikke at gøre det mere uklart, end det er.

Vi vil gå til arbejdet i udvalget med stor ihærdighed for at få en diskussion også om de juridiske sider af det. Men det er blevet sagt om den af regeringen valgte fremgangsmåde, at det er sådan lidt fiffigt, hvad man her har fundet på. Det er sådan lidt et juridisk fif, ja, jeg var lige ved at sige, at det nærmest er sådan et prokuratorkneb. Man får det til at se ud, som om grundloven ikke ændres, men i realiteten ændrer man grundloven. Og det er efter min mening dårlig lovgivningsskik.

Det, der står imellem os, er så yderligere spørgsmålet om det øvrige indhold af § 2, nemlig bestemmelsen om, at styreformen i Danmark er indskrænket-monarkisk. Det er en bestemmelse, som kunne have en mening i 1848, hvor man gik fra enevælde, fra absolut monarki til noget andet. Man vidste ikke rigtig, hvad man skulle kalde det. Ordet demokrati havde vel ikke det indpas i det danske sprog, som det har i dag; folkestyre havde været naturligt at skrive.

Vi fik jo ved samme lejlighed en folkekirke; vi fik et Folketing.

Men man kunne altså ikke tage ordet folkestyre i sin mund i 1849. Og det undrer mig egentlig, at hr. Krarup, som er så glad for Folketing og folkekirke, ikke kan lide at indføre udtrykket folkestyre i vores grundlov i stedet for indskrænket-monarkisk.

Det er sådan set det, der står os imellem. Vi resignerer; vi er klar over, at der ikke bliver nedsat en grundlovskommission eller ændret grundlov i, skal vi sige, denne regerings tid, og når den skal ændres, så skal det være efter grundig overvejelse. Men når vi nu er i gang med i realiteten at ændre § 2, så skulle det dog også være muligt at indskrive ordet folkestyre i vor grundlov. Det er dog ellers ord af den art, som blev indført i 1849, hr. Krarup er så glad for – men altså ikke på dette punkt. Og det efterlader mig i forundring.

Som sagt ønsker vi os, at man i forbindelse med denne ændring gør det lovgivningsmæssigt korrekt, indskriver selve den ændring, man gennemfører, i selve grundloven, så den ikke bliver mere uforståelig, og vi ønsker at indføre udtrykket folkestyre i vores grundlov.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er jo klart, at det, som står os imellem, er spørgsmålet om, hvad sproget er. Jeg siger, at når der i vores grundlov står, at regeringsformen er indskrænket-monarkisk, så betyder det, at Danmark er en selvstændig stat, hvis styreform bygger på folkestyre og lov og ret.

Hvad er sproget? Er sproget noget, man sådan vasker på samme måde som et gulv, sådan at man får det helt rene frem, eller er sproget noget, der skabes i generationernes brug af det, sådan at når der står indskrænket-monarkisk i vores grundlov, så betyder det, at Danmark er et folkestyre, og at det netop i denne historisk givne sammenhæng får mening og styrke?

Jeg kunne jo lige så godt spørge hr. Helveg Petersen: I England, det mest grundfæstede demokrati i verden, har man også en styreform, hvor man går med paryk og latterlige uniformer og andet, og den engelske statsform har ikke afskaffet det i modernitetens navn. Er det ikke fuldstændig afsporende, at man går så latterligt klædt, når det er afsporende, at vi har et sprog, der er præget af historien?

Kl. 15.30